

“Amb treball i ganes es poden fer coses impossibles”

Entrevista a **Yassine Ouhdadl**

Després d'aconseguir la medalla d'or als 5.000 metres dels Jocs Paralímpics de Tòquio atén el SETMANARI L'EBRE

P: Quina cursa i quins últims metres! Arribes al final preparat per a atacar i al final t'ho emportes amb tota justícia!

R: Era la nostra estratègia des del principi! En acabar l'últim entrenament vam parlar amb el meu entrenador que la millor opció era esperar al darrere i col·locar-me bé fins a arribar als últims 300 o 400 metres. Llavors, era el moment d'atacar, i ens va sortir perfecte. L'australià va intentar passar-me dos cops però tenia una marxa més i vaig poder accelerar les dos vegades fins a arribar a la meta.

P: Creues la meta el primer, toques el cel i t'emportes l'or a casa. Què se sent?

R: Els últims cent metres veus que la meta s'apropa i quan veus que no hi ha ningú davant teu, no t'ho acabes de creure. Les cames van soles però has de seguir al màxim. Quan la vaig creuar, va ser brutal, i no sé ni tan sols definir tot el que vaig sentir. Vaig dir unes paraules a la càmera i ni les recordo. Va ser una sensació espectacular, increïble i que mai oblidaré.

P: I de qui et recordes?

R: De molta gent. És una medalla que hem guanyat entre molts. La fa-

mília, els amics, els entrenadors i també els companys d'entrenament. Són gent que sempre he tingut al costat, que sempre m'han ajudat, sobretot en els moments més difícils. La medalla me la van posar a mi, però també és seua.

P: Però pensaves que aquest moment podia arribar.

R: Després de quedar segon, medalla de plata, al Mundial de Dubai sabia que havia d'anar a totes als Jocs de Tòquio. Però, si erem realistes, no era el principal favorit. L'australià venia molt en forma i tenia moltes marques que jo, i això també demostra que no són tan i tan importants. El que compta és pensar bé les curses i arribar ben preparat en l'apartat físic i mental. Sabíem que haviem de tenir una bona estratègia i, només si ho feiem perfecte, tindríem algunes opcions. Tampoc ho teníem assegurat, però hi vam creure i, al final, hem tingut èxit.

P: T'emportes també un diploma olímpic dels 1.500 metres.

R: He de dir que m'he quedat una mica decebut. Soc molt ambiciós i no va ser una bona cursa: em vaig desorientar i pensava que quedaven dos voltes quan només en quedava una. Vaig atacar un moment i des-

prés vaig quedar-me enrere, pensant que quedaven dos voltes i podia atacar, però en travessar la meta va sonar la campana: només quedava una volta. Estava massa enrere i pràcticament tancat al carril 1. Només podia frenar i avançar pel carril 2, ja lluny dels que anaven davant. Va ser una llàstima. Sobre tot perquè em sentia molt bé i no vaig notar, en cap moment, el cansament d'haver corregut 5.000 metres de dos dies abans.

P: La gent de Tortosa ha gaudit molt amb tu.

R: I m'he sentit molt estimat. He rebut molt suport tant abans com després de córrer. Encara no les he contestat totes i ho aniré fent en els propers dies! Em sento molt tortosí, he crescut aquí, hi tinc els meus amics, la meua família té una botiga de fruita i sempre m'he sentit ben tractat. És una medalla dedicada també a tota la ciutat de Tortosa.

P: De fet, alguna vegada t'hem pogut veure ajudant a la botiga de la família.

R: Quan em deixen! Entre setmana entreno al CAR de Sant Cugat i alguns caps de setmana baixo m'agrada donar un cop de mà. Els últims quatre mesos, però, no m'

han dixat! Deien que havia d'estar centrat a córrer. També els hi agraeixo.

P: Després de córrer, a què et vols dedicar?

R: Els últims anys només m'he dedicat a l'atletisme, i el meu pla de futur seria dedicar-me a l'esport com a entrenador. M'agradaria estudiar i treure'm el títol d'entrenador d'atletisme per a poder ajudar a tot tipus d'atletes a aconseguir els seus objectius.

P: Has estat estos dies a la Vila Olímpica de Tòquio convivint amb atletes de tot arreu. Com ha estat l'experiència?

R: Han estat uns moments magnífics. He estat amb gent de tot el món que practica esport tot i les seues limitacions. Cada persona

que he vist i que he conegut té una història al darrere de superació, trega i perseverança. He conegut molts i moltes atletes que no ho han tingut gens fàcil, però que mai han dixat de lluitar. Sense tirar la tovallola han pogut estar al capdamunt de tot. Amb voluntat i ganes, han superat cadascuna de les dificultats i han aconseguit allò que s'han proposat. Jo tampoc pensava que arribaria fins aquí, i al final tinc una medalla d'or als Jocs. Amb voluntat, ganes i treball, es poden fer coses que semblen impossibles.

P: Quina és la teua propera meta?

R: El Mundial de l'any vinent.

També serà al Japó i al mes d'agost, a la ciutat de Kobe. Ara descansaré una mica i després em centraré a preparar-lo bé. Hem d'anar a totes.